

Co je to domov?

„Konečně doma!“ „Musím domů, mám ještě nějakou práci...“ „Ty už jdeš domů?“ „Mazej domů nebo uvidíš, nezbedo!“ Doma, domů, domov... slovo, jež používáme den, co den v desítkách barvitých variací se v průběhu času stalo součástí mnoha nesmrtelných úsloví. (Můj dům, můj hrad!) Ve svém názvu jej pyšně nese i česká národní hymna.

Co ale znamená slovo DOMOV s velkým D? Existuje vůbec nějaká platná definice? Nebo zde v praxi zafungovala, mnou z duše nenáviděná, teze, kterou často zneužívají mnozí alibisté, totiž: „Každý to má jinak.“ Či si snad jen bezdůvodně hraji s pojmy, jejichž podstatu přeci všichni cítí a není třeba je zdlouhavě rozebírat? Pakliže se mezi čtenáři najde čisté srdce, co by na poslední, ač řečnickou, otázku odpovědělo kladně a navrch přidalo pár dobrých rad, jak lépe zhodnotit lidský čas, (než psaním eseje), například sázením stromů, malováním obrazů, pozorováním západu slunce, nebo bezcílným brouzdáním šerými městskými ulicemi a oslovováním neznámých lidí s tím, že je ráda vidím – dávám oné osobě zcela za pravdu. Bohužel však patřím do té sorty lidí, jež se ve své naprosté iracionalitě s gusem dovolávají logiky, a proto budu s vaším dovolením pokračovat.

Je to právě logika, jejíž průsečík s ryze lidskou rovinou nás nyní povede v různých úvahách. (Zavádějícího pojmu „lidská rovina“ jsem použila, protože nyní nehodlám rozebírat slovo domov na úrovni teologické, kam dle mého skromného názoru patří především.) Domov rovná se rodina. Toto je zřejmě první možnost, na kterou většina z nás pomyslí. Otázku, co je to rodina dnes přehlédnou, ačkoliv je velmi důležitá. Pro naše bádání je však méně podstatná, jelikož o domově může mluvit i člověk, co rodinu ztratil, anebo ji nikdy nepoznal ani žádnou nezaložil. Nejprve musím určit, zda domovem míníme místo, či osoby. Samotnou skupinu osob zavrhuji ihned. Kdyby vás zavřeli do cely, těžko nazvete věznicí domovem, ať už ji s vámi bude sdílet kdokoliv. O prostoru platí totéž. Představte si členy jakékoli organizace, kterou skutečně nesnášíte. Poté je propojte s nejlíbeznějším místem, jaké jste kdy viděli. Domov? To sotva...

Prozatím nazvěme domov pracovně „prostředím“, tedy kombinací určitého počtu lidských bytostí a prostoru, na němž se po delší dobu zdržují. Víím, zní to hrozivě, ale pomůže nám to přiblížit se k cíli. Předpokládejme, že k takovému prostředí se musí poutat určitá vazba. Mohlo by jít jen o vazbu člověka k prostředí, to by však znamenalo, že prostředí zůstává domovem, i když v něm hrozí třeba okamžitá smrt, což nezní moc přesvědčivě. Z toho vyplývá, že ona vazba musí být vzájemná. A o jaké spojení, že se jedná? V první řadě se vše týká odpovědnosti. Osoba přichází do prostředí, jež je za ni částečně odpovědné, protože se za ně sama cítí být odpovědná. Pouhý pocit zodpovědnosti, by se mohl zdát chladný a poněkud odlidštěný – bez druhé strany téže mince. Tou je totiž přijetí a my se dostáváme k jádru problému. Jsem naprosto přesvědčena, že prostředí se nám stává domovem jen tehdy, když nás přijímá beze zbytku takové, jací skutečně jsme.

Nyní se vrátím zpátky ke geometrické terminologii, s jejíž pomocí bych chtěla celé téma uzavřít. Společně jsme dospěli ke dvěma zásadním pojmům: zodpovědnost a přijetí. A jak se podle vás nazývá jejich průsečík? Přeci láska...bez níž žádný domov, nemůže být skutečným Domovem.